

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint fiatalkorúak másodfokú bírósága ***Budapesten, 2010. év szeptember hó 16. napján*** megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmények miatt fk. I. r. vádlott és társa ellen indult bűnügyben a Fővárosi Bíróság 5Fk.470/2009/68. számú ítéletét annyiban változtatja meg, hogy a II. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést börtönben kell végrehajtani.

Megállapítja, hogy fk. I. rendű vádlott tényállás 3. pontjában megállapított cselekményének helyes megnevezése 1 rendbeli testi sértés vétsége (Btk. 170. § (1) bekezdés).

Fk. I. rendű vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a fiatalkorúak börtönbüntetésébe, a II. rendű vádlott által 2010. év február hó 19. napjától 2010 év május hó 21. napjáig házi őrizetben, majd 2010. év május hó 22. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott börtönbüntetésbe beszámítja, azzal, hogy 1 (egy) napi börtönbüntetés 4 (négy) napi házi őrizetben töltött időnek felel meg.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét fk. I. rendű és II. rendű vádlottakkal szemben helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Bíróság 2010. év február hó 19. napján kelt 5.Fk.470/2009/68. számú ítéletében ***fk. I. r. vádlottat*** bűnösnek mondta ki a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés d./, f./, h./ pontja szerint minősülő 1 rb. emberölés bűntettének kísérletében részben mint társtettes, a Btk. 271. § (1) bekezdésébe ütköző 1 rb. garázdaság vétségében és a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző 1 rb. könnyű testi sértés vétségében. Ezért halmazati büntetésül 17 év fiatalkorúak börtönbüntetésére és 10 év közügyek gyakorlásától eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható.

A II. r. vádlottat a Btk. 166. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés d./ pontja szerint minősülő 1 rb. társtettesként elkövetett emberölés büntette miatt 6 évi fegyházbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A vádlottak által előzetes fogva tartásban, illetve házi őrizetben töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította, és rendelkezett az egyéb járulékos kérdésekről.

Az ítélet ellen az ügyész fk. I. r. vádlott terhére súlyosításért, fk. I. r. vádlott és védője részben felmentésért, illetve enyhítésért, a II. r. vádlott és védője téves minősítés miatt enyhítésért jelentettek be fellebbezést. Az ügyész az elsőfokú bíróság ítéletét a II. r. vádlott tekintetében tudomásul vette.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.151/2010/3. számú átiratában - és képviselője a nyilvános ülésen is - fk. I. r. vádlott terhére bejelentett fellebbezést fenntartotta.

Fk. I. r. vádlott védője perbeszédében hangsúlyozta, hogy a fiatalkorú őszinte, beismerő vallomást tett a tényállás 3.) pontjában terhére megállapított cselekmény kivételével. Az 1. pont alatti tényállás kisebb körben megalapozatlan, mert nem bizonyított, hogy a vádlott visszatérve a helyszínre második alkalommal ismét bántalmazta volna a sértettet; a 2. tényállásban megállapított cselekménnyel kapcsolatban vitatta a fiatalkorú vádlott ölési szándékát, ezért indítványozta e cselekménynek életveszélyt okozó testi sértés büntetékénti minősítését. A bűnösségi körülmények körében kérte figyelembe venni mindkét pontban a sértettek provokáló magatartását. Felhívta a figyelmet arra, hogy e vádlott életkörülményei nagyon rosszak voltak, már 13 éves korában intézetbe került, ténylegesen senki sem nevelte, nem volt olyan példaképe, akitől helyes viselkedést tanulhatott volna. Személyi körülményeire figyelemmel fk. I. r. vádlottal szemben kiszabott büntetés mérséklését kérte.

A II. r. vádlott védőjének álláspontja szerint a vádlottak szándéka csak a sértett bántalmazására irányult és nem merült fel a tudatukban a halál bekövetkeztének reális veszélye. Amennyiben az emberölés megállapítható, a minősítő körülmény akkor sem róható a II. r. vádlott terhére, mivel a vádlott tudatában nem merült fel a végrehajtás különös kegyetlenséggel történő elkövetése. A sértett is úgy nyilatkozott, hogy az eseményekre nem tud visszaemlékezni, mert részeg volt és elvesztette az eszméletét. Erre tekintettel a bántalmazás nem okozhatott számára elhúzódó szenvedést, ezért sem állapítható meg a minősített eset. A bűnösségi körülmények körében a védő kiemelte, hogy a II. r. vádlott fiatal felnőtt korú volt a cselekmény elkövetésekor alig haladta meg a 18. életévét, a cselekmény kísérleti szakban maradt, a sértett provokálta, a sérelmére elkövetett cselekményt megbocsátotta. Kérte figyelembe venni a II. r. vádlott beismerő, feltáró vallomását és a megbánását. Felhívta a figyelmet, hogy az első fokon eljáró ügyész is börtönbüntetés kiszabását indítványozta vele szemben. Összességében enyhébb minősítés alkalmazását, enyhébb büntetés és büntetés-végrehajtási fokozat megállapítását indítványozta.

Fk. I. r. vádlott az utolsó szó jogán megbánásának és szégyenkezésének adott hangot az általa elkövetettek miatt. A harmadik bűncselekmény tekintetében az ártatlanságát hangoztatta.

A II. r. vádlott az utolsó szó jogán előadta, hogy nagyon megbánta az elkövetett cselekményt, hangsúlyozta, hogy többé nem fog semmilyen bűncselekményt elkövetni.

A Fővárosi Ítéltábla a Be. 348. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét és a megelőző bírósági eljárást teljes terjedelmében felülbírált. Felülbírálata során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le a bizonyítási eljárást.

A Fővárosi Bíróság a tényállás, a jogi minősítés és a büntetéskiszabása megállapításának alapját képező bizonyítékokat beszerezte és értékelési körébe vonta. Ennek során részletesen elemzően és összefüggésében vizsgálta a vádlottak védekezését, személyi és tárgyi bizonyítékkal, az igazságügyi orvosszakértők szakvéleményeivel, a helyszíni szemlékről készített jegyzőkönyvek megállapításaival, az eljárás során meghallgatott tanúk vallomásaival és az egyéb bizonyítékokkal.

Fk. I. r. vádlott személyi körülményeivel kapcsolatban helytállóan rögzítette az ügy elbírálása szempontjából jelentőséggel bíró, környezettanulmányt, gyámhivatali iratokat, Születési Anyakönyvi Kivonatot, az igazságügyi elmeorvos és pszichológus szakvéleményeket.

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet 6. oldalának első bekezdését kiegészíti akként, hogy az indokolásból a megállapított tényállásba átemeli az alábbiakat: „az elszenvedett bántalmazás és a bekövetkezett halál között közvetlen ok - okozati összefüggés állapítható meg; a sérülések elszenvedése után a sértett halála viszonylag rövid időn belül, mindegy 15 perc alatt bekövetkezett”.

Nem osztotta az ítéltábla az I. r. védő tényállást vitató kifogását. Az elsőfokú bíróság megalapozottan állapította meg a helyszíni szemle jegyzőkönyvben rögzített adatok (vonszolási nyomok) alapján, hogy fk. I. r. vádlott a földön fekvő sértett durva bántalmazása, fejberúgásai után eltávolodott a helyszínről, majd oda rövid idő múlva visszatért. Pár métert vonszolta a sértettet, majd az egyik pad mellett ismételten bántalmazta a földön fekvő, már erősen vérző 1. számú sértettet. E megállapítást a vonszolási nyomokon kívül a helyszíni kamera felvételének adatai, 1. számú tanú tanúvallomása, és a kiegészítő orvosszakértői vélemény adatai is alátámasztják.

A 2. tényállásban 2. számú sértett sérelmére elkövetett bűncselekmény tekintetében a vádlottak beismerő vallomását, a három érdektelen tanú, a helyszíni szemle adatai, az objektív szakértői (igazságügyi orvos-, vegyész-, hemogenetikus-, újnyom-szakértői) vélemények alátámasztották. E tényállás megalapozott, annak

ellenére, hogy a terhére elkövetett bűncselekményre 2. számú sértett nem emlékezett.

A tényállás 3. pontjában fk. I. r. vádlott tagadásával szemben a terhére rótt bűncselekmény elkövetését az elsőfokú bíróság minden tekintetben megalapozottan állapította meg, a vádlottat az eljárás minden szakában felismerő 2. számú érdektelen tanú tanúvallomására alapján. A sértetti tévedés alappal nem vitatható -, ahogy az elsőfokú bíróság e tényállást meggyőzően, logikusan indokolta. A 2.számú tanú nyomozati vallomásában hangsúlyozta: „gyermekkora óta ismeri fk. I. r. vádlottat”. E sértetti vallomás, amelyet a bírósági tárgyaláson is fenntartott, arra a felvetésre is választ ad, hogy miként és miből ismerte fel látáscsökkenése ellenére a sértett a vádlottat, milyen indokkal kötött bele a 30-as autóbusz megállóban, Az elhúzódó eseménysorról meggyőzően nyilatkozott a 2. számú tanú, akinek vallomása összhangban áll a 3. számú tanú, az időközben elhunyt 4. számú tanú, 5. és a 6. számú tanúk vallomásaival, Országos Mentőszolgálat adataival, rendőri jelentésben foglaltakkal.

A kifejtettekre tekintettel a tényállás megalapozott, egyetlen körülménnyel egészítette ki a másodfokú bíróság az 1. számú sértett sérelmére elkövetett cselekmény történeti tényállását, az igazságügyi orvos szakértői vélemény adataival. A Fővárosi Ítéletábra álláspontja szerint az ítéletszerkesztés pontosításával az elsőfokú bíróság a tényállást megalapozottan, a Be. 351. § (2) bekezdés a-d./ pontjában írt hibáktól és hiányosságoktól mentesen állapította meg, amely a fellebbezési eljárásban irányadó.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést fk. I. r. és a II. r. vádlottak bűnösségére, cselekményeik jogi minősítése is törvényes.

Az ítélet 1-2. pontok alatti tényállásban megállapított cselekmények jogi indokolása mindenben követi a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bíróságának 15. számú Írányelvében a bírói gyakorlat számára adott iránymutatást. Az elsőfokú bíróság részletesen felsorolta mindazokat a tárgyi és alanyi tényezőket, amelyek alapján a bíróságok következtetnek az elkövetőknek az adott cselekmény véghezvitele időpontjában fennálló konkrét tudattartamára, a tettes szándékára. A szándék helyes megállapítása - az élet elleni vagy a testi sértésre irányul - megalapozza az adott cselekmény törvényes jogi minősítését.

A tényállásból kitűnően mind a két sértett sérelmére az fk. vádlott eszköz nélkül, kézzel ütlegelve, lábbal rugdalva elhúzódó jelleggel hajtotta végre a bántalmazást. A cselekmények ilyen végrehajtási módja un. agyonveretés, a bekövetkezett súlyos sérülésekre is tekintettel egyértelműen élet elleni támadás. Az 1. számú sértett sérelmére a korábban már emberölés büntetnének kísérlete miatt - ugyanezen helyszínen az ... Metró végállomás aluljárójában tartózkodó hajléktalan ittas személy sérelmére valószínűsítette meg - jogerősen elítélt fk. I. r. vádlott útonálló módon, kötekedést követően, motiválatlanul, garázda jelleggel valószínűsítette meg a brutális, embertelen ölési cselekményt.

A tényállás 2. pontjában 2. számú sértett sérelmére elkövetett durva bántalmazásban a sértett szólította meg a II. r. vádlottat és kezdeményezett dulakodást, amelyhez csatlakozott az fk. I. r. vádlott is. Az ekkor túlerőbe került vádlottak szándék- és akarategységben rendkívül durva módon ütlegették a földre került, súlyosan ittas sértettet, test szerte és a fején rugdalták, megtaposták. A sértett életét az időközben a hangoskodásra figyelő 7. számú tanú a cselekményt a hatóságnál bejelentő tanú intézkedése folytán a helyszínre érkező mentők és a gyors, szakszerű orvosi beavatkozás mentette meg.

A védők vitatták a cselekmények különös kegyetlenséggel elkövetettkénti minősítését is. E minősített eset megállapításánál elsősorban az emberiességi és az erkölcsi szempontok a meghatározók. Döntő jelentősége van a sértettnek okozott sérülések számának, súlyának és jellegének. Közömbös, hogy a sértett eszméletlensége folytán ténylegesen elviselt-e fájdalomérzést és nincs különösebb jelentősége, hogy a bántalmazás eszközzel vagy eszköz nélkül, pusztán kézzel agyonveréssel, rugdosással vagy taposással megvalósított cselekmény. Ugyanakkor jelentősége van és minden esetben körültekintően kell vizsgálni, hogy az elkövető tudatának az elkövetés idején át kell fognia a cselekménye végrehajtásának különös kegyetlenségét. Mindkét esetben az elkövető fiatalkorú valamint a két vádlott együttesen a sértetteket hosszantartóan, elhúzódóan bántalmazták, észlelték, mivel látható volt a sértettek szenvedése, ezért a minősített eset a vádlottak terhére megállapítható. Az elsőfokú bíróság a fenti szempontokat helyesen és körültekintően vizsgálta, amikor a vádlottak cselekményét különös kegyetlenséggel elkövetettként minősítette. Az fk. I. r. vádlott élet elleni cselekményének minősítése - a védő 1 rb. cselekvőség vitatása ellenére több emberen (deliktum complexum) - részben társtettesként különös kegyetlenséggel, különös visszaesőként elkövetett emberölés bűntettének kísérleteként minősül. A II. r. vádlott cselekményének is törvényes a társtettesként, különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés bűntette kísérletekénti minősítés. A fiatalkorú terhére megállapított garázdaság és könnyű testi sértés vétsége is az anyagi jogi jogszabályokkal egyezően törvényes.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság a tényállás 3. pontjában írt cselekmény minősítésekor sem. Helyesen utalt arra, hogy a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és minősülő testi sértés vétségének elkövetője magánindítványra büntetendő, mellyel kapcsolatosan a 2. számú tanú illetve meg ennek előterjesztése. Jelen esetben azért tekinthető a 2008. év február hó 21-i tanúmeghallgatás során előterjesztett magánindítvány időben benyújtottnak, mert a nyomozást elrendelő határozatból (nyomozati iratok 9. oldal), de az említett tanúkihallgatási jegyzőkönyv fejrészből is az állapítható meg, hogy fk. I. r. vádlott elleni büntetőeljárás nem magánindítványra üldözendő cselekmény miatt, hanem az erre tekintet nélkül büntetendő súlyos testi sértés bűntettének kísérlete miatt folyt. Márpedig a Be. 173. § (2) bekezdése szerint: „a magánindítvány előterjesztésére jogosult nyilatkozatát be kell szerezni, ha a nyomozás megindítását követően derül ki, hogy a cselekmény csak magánindítványra büntethető”. Jelen esetben is erről volt szó. A nyomozóhatóság e jogszabályi rendelkezésre figyelemmel hívta fel a sértettet a

2008. február 21-i tanúkihallgatásakor a magánindítvány előterjesztésének lehetőségére, mellyel a 2. számú tanú ekkor élt is. A magánindítvány így a Be. 173. § (3) bekezdés második mondata alapján határidőben előterjesztettnek tekintendő.

Egyebekben a másodfokú bíróság mindenben egyetértett fk. I. r. vádlott testi sértés vétségét megvalósító cselekményének minősítésével, az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatos indokaival, beleértve a cselekmény helyes megnevezésére vonatkozó észrevételét is (31. oldal 2-3. bekezdés). Erre tekintettel nem volt mellőzhető az elsőfokú ítélet rendelkező részében az ettől eltérően megfogalmazott megnevezés pontosítása. Ugyancsak helytálló e vádlott köznyugalmat sértő, garázdaság vétségét megvalósító cselekményének a jogi értékelése is (31. oldal 4. bekezdés).

A büntetés kiszabása körében a Fővárosi Bíróság a vádlottak javára és terhére szóló enyhítő és súlyosító tényezőket lényegében helyesen felsorolta, értékelési körében vonta. Az ítéltábla a vádlottak javára további büntetés-csökkentő tényezőként értékelte, hogy a 2. számú sértett a vádlottak bocsánatkérését elfogadta. Súlyosító körülményként vette figyelembe a vádlottak terhére a hasonló jellegű élet, testi épség elleni elszaporodottságát, továbbá azt, hogy védekezésben korlátozott személyeket bántalmaztak. Nem hagyható figyelmen kívül a fiatalkorú I. r. vádlott terhére, hogy 3. számú sértett sérelmére a cselekményt a korábbi élet elleni bűncselekmény miatt folyamatban levő büntetőeljárás hatálya alatt szabadlábra kerülését követően három hónappal valósította meg. A kiegészített bűnösségi körülmények mellett is mindkét vádlottal szemben az elsőfokú bíróság tettarányos, a vádlottak fokozott személyi, társadalomra veszélyességét is kifejezésre juttató fő- és mellékbüntetések szabott ki halmazati büntetésül. Nem látott lehetőséget a fiatalkorúval szemben sem enyhítésre, mivel példátlan, hogy az 1991-ben született fiatalkorú az emberölést különös visszaesőként követett el. A korábbi emberölés büntetnének kísérlete elkövetésekor alig haladta meg a büntethetőség határát.

Ellenben a II. r. vádlott, aki egy cselekményben vett részt fiatal felnőtt korú, a bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomást tett, esetében a sértett volt a kezdeményező, az ítéltábla a Btk. 45. §. /2/ bekezdését alkalmazza a törvényben előírt fegyházfokozat helyett eggyel enyhébb a Btk. 43. §. a.) pontja alapján börtönben rendelte végrehajtani a törvényes tartamban kiszabott 6 évi szabadságvesztést. A fő- és mellékbüntetések alkalmasak a büntetési célok a generális és speciális preventio biztosítására.

A vádlottakkal szemben az előzetes fogva tartásban illetve a II. r. vádlott esetében a házi őrizetben töltött időt a Btk. 99. §-ának /1/-/3/ bekezdései alapján a kiszabott szabadságvesztésekbe beszámította. Az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezései törvényesek.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben a Be. 372. §. /1/ bekezdése alapján megváltoztatta, egyéb törvényes döntéseit pedig a Be. 371. §. /1/ bekezdésére figyelemmel helyben hagyta.

B u d a p e s t, 2010. év szeptember hó 16. napján

***Dr. Tóth Éva s.k.
a tanács elnöke***

***Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
előadó bíró***

***Rédei Géza s.k.
szavazó***

A Fővárosi Bíróság, mint a fiatalkorúak bírósága 5.Fk.470/2009/68. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla, mint a fiatalkorúak másodfokú bírósága 1.Fkf.162/2010/16. számú ítéletében írt változtatás mellett fk. I. r. és a II. r. vádlottal szemben jogerős és végrehajtható!

B u d a p e s t, 2010. év szeptember hó 16. napján

***Dr. Tóth Éva s.k.
a tanács elnöke***

***Kiadmány hitelül:
tisztviselő***